EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

14. oktoober 2004 *

Kohtuasjas C-409/02 P,

mille esemeks on apellatsioonkaebus vastavalt Euroopa Ühenduste Kohtu põhikirja artiklile 56,

mille esitas 18. novembril 2002

Jan Pflugradt, esindaja: advokaat N. Pflüger, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

hageja,

teine menetlusosaline:

Euroopa Keskpank, esindajad V. Saintot ja T. Gilliams, keda abistas *Rechtsanwalt* B. Wägenbaur, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

kostja Esimese Astme Kohtus,

* Kohtumenetluse keel: saksa.

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja esimees P. Jann, kohtunikud A. Rosas ja R. Silva de Lapuerta (ettekandja), K. Lenaerts ja S. von Bahr;

kohtujurist: P. Léger,
kohtusekretär: vanemametnik M.-F. Contet,

olles 8. juuli 2004. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Oma apellatsioonkaebusega palub J. Pflugradt tühistada Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu (viies koda) 22. oktoobri 2002. aasta otsuse liidetud kohtuasjades T-178/00 ja T-341/00: Pflugradt *v.* EKP (EKL 2002, lk II-4035, edaspidi „edasikaevatud otsus"), millega jäeti rahuldamata tema hagi, milles ta nõudis Euroopa Keskpanga (edaspidi „EKP") kahe akti tühistamist, millest esimene, 23. novembri 1999. aasta akt käsitles hageja tööülesannete täitmise hindamist (edaspidi „1999. aasta hindamisaruanne") ja teine, 28. juuni 2000. aasta akt määras kindlaks tema põhilised tööülesanded (edaspidi „28. juuni 2000. aasta teade", edaspidi „vaidlustatud aktid").

Õiguslik raamistik

2 EÜ asutamislepingule lisatud protokoll Euroopa Keskpankade süsteemi ja Euroopa Keskpanga põhikirja kohta (edaspidi „EKPS põhikirjad") sisaldab muu hulgas järgnevat sätet:

„Artikkel 12

Otsuseid tegevate organite kohustused

12.3. EKP nõukogu võtab vastu kodukorra, mis määrab EKP sisestruktuuri ning tema otsuseid tegevad organid.

[...]

Artikkel 36

Personal

36.1. Juhatuse ettepaneku põhjal kehtestab EKP nõukogu EKP personali teenistustingimused.

36.2. Euroopa Kohus on pädev laiendama kõiki vaidlusi EKP ja tema töötajate vahel neis piirides ja tingimustel, mis on sätestatud teenistustingimustes."

3 Nimetatud sätete alusel võttis EKP nõukogu 9. juuni 1998. aasta otsusega, mida on muudetud 31. märtsil 1999 (EÜT L 125, lk 32), vastu Euroopa Keskpanga personali teenistustingimused (edaspidi „teenistustingimused"), mis sätestavad muu hulgas:

„9. a) EKP ja selle töötajate vahelisi töösuhteid reguleeritakse käesolevate teenistustingimustega kooskõlas olevate töölepingutega. Teenistustingimusi täpsustavad nõukogu poolt vastuvõetavad personalieeskirjad.

[...]

c) Teenistustingimustele ei kohaldata ühtegi siseriiklikku eriseadust. EKP kohaldab i) liikmesriikide õigussüsteemide ühiseid üldpõhimõtteid, ii) ühenduse (EÜ) õiguse üldpõhimõtteid, iii) EÜ määrustes ja direktiivides sisalduvaid liikmesriikidele suunatud sotsiaalpoliitikat puudutavaid õigusnorme. Iga kord kui tekib vajadus, rakendab EKP nimetatud õigusakte. Seejuures arvestab EKP vastavate sotsiaalpoliitika valdkonda puudutavate (EÜ) soovitustega. Käesolevate teenistustingimustes sätestatud õiguste ja kohustuste tõlgendamisel võtab EKP vastavalt arvesse asjakohaseid ühenduse institutsioonide personalile kohaldatavate määruste, eeskirjade ja kohtupraktika põhimõtteid.

10. a) EKP ja töötajate vahelised töölepingud sõlmitakse töötajate poolt allkirjastatavate töölevõtukirjade vormis. Töölevõtukirjad sisaldavad nõukogu 14. oktoobri 1991. aasta direktiivis 91/533/EMÜ sätestatud lepingutingimusi [...].

[...]

42. Pärast võimalike institutsioonisiseste menetluste läbimist on Euroopa Ühenduste Kohus pädev lahendama kõiki vaidlusi EKP ja tema töötajate või endiste töötajate vahel, kellele kohaldatakse käesolevaid teenistustingimusi.

Kohtu pädevus on piiratud meetme või otsuse õigusliku analüüsiga, v.a juhul, kui lahkheli puudutab finantsküsimusi, mille puhul Euroopa Kohtul on piiramatud volitused." [mitteametlik tõlge]

4 EKP nõukogu võttis EKPS põhikirjade artikli 12.3 alusel vastu EKP kodukorra, mida muudeti 22. aprillil 1999 (EÜT L 125, lk 34, parandus: EÜT 2000, L 273, lk 40), mis sätestab muu hulgas:

„Artikkel 11

EKP personal

11.1. Igat EKP töötajat teavitatakse tema kohast EKP struktuuris, tema aruandlusalluvusest ja ametialasest vastutusest.

[...]

Artikkel 21

Teenistustingimused

21.1 Teenistustingimused ja personalieeskirjad määravad töösuhte EKP ja selle personali vahel.

21.2 Teenistustingimused võtab vastu ja neid muudab nõukogu juhatuse ettepanekul. Üldnõukoguga tuleb konsulteerida vastavalt käesolevas kodukorras ettenähtule.

21.3 Teenistustingimusi rakendatakse personalieeskirjadega, mille võtab vastu ja mida muudab juhatus." [mitteametlik tõlge]

Vaidluse aluseks olevad asjaolud

5 J. Pflugradt töötab EKP-s alates 1998. aasta 1. juulist. Ta võeti tööle infosüsteemide peadirektoraadis (edaspidi „PD IS"), kus ta asus alates töölevõtmisest täitma „UNIX-i spetsialistide koordinaatori" ülesandeid.

6 Hageja kiitis 9. oktoobril 1998 heaks dokumendi „UNIX-i koordinaatori vastutus", mis sisaldas nimekirja tema erinevate ametialaste ülesannete kohta. Nende ülesannete hulka kuulus ka UNIX-i osakonna liikmete hindamisaruannete koostamine.

7 EKP saatis 13. oktoobril 1998 hagejale töölevõtukirja tagasiulatuva jõuga 1. juulist 1998.

8 PD IS peadirektor teatas 14. oktoobril 1999 hagejale, et tema pädevuses ei ole koostada UNIX-i osakonna liikmete hindamisaruandeid.

9 23. novembril 1999 toimus hagejal arenguvestlus oma osakonna juhiga. Viimane kirjutas oma hinnangu 1999. aasta hindamisaruandesse, mis ongi Esimese Astme Kohtus kohtuasjas T-178/00 vaidlustatud akt.

10 Hageja esitas tema kohta antud hinnangule 12. jaanuaril 2000 mitu märkust ning teatas, et tal on õigus „lükata ebaõiglane hinnang tagasi".

11 Hageja nõudis 10. märtsil 2000 teenistustingimuste artikli 41 alusel 1999. aasta hindamisaruande administratiivset kordushinnangut (*administrative review*) põhjendusel, et see põhineb ebaõigetel asjaoludel ning et see rikub seetõttu tema lepingust tulenevaid õigusi. Samuti taotles ta uut 1999. aasta hindamise menetluse läbiviimist teiste sõltumatute isikute poolt.

12 PD IS peadirektor lükkas 10. aprillil 2000 ühelt poolt tagasi väited, mille kohaselt hageja arvates esinesid 1999. aasta hindamisaruandes faktivead, ja teiselt poolt jättis rahuldamata uue hindamismenetluse läbiviimise nõude.

13 Hageja esitas EKP presidendile 9. mail 2000 põhjendatud kaebuse (*grievance procedure*), mis põhines sisuliselt samadel alustel, millele ta tugines administratiivse kordushinnangu menetluse küsimuses.

14 EKP president jättis nimetatud kaebuse 8. juunil 2000 rahuldamata.

15 PD IS peadirektor saatis 28. juunil 2000 hagejale teate tema põhilisi tööülesandeid sisaldava nimekirjaga, täpsustades, et see nimekiri on tema iga-aastase hindamise aluseks. Nimetatud dokument vaidlustati Esimese Astme Kohtus kohtuasjas T-341/00.

Edasikaevatud otsus

16 Esimese Astme Kohus leidis pärast kahe kohtuasja (T-178/00 ja T-341/00) liitmist, et kohtuasjas T-178/00 esitatud hagis nõudis J. Pflugradt 1999. aasta hindamisaruande tühistamist esiteks seetõttu, et see võttis temalt ära kohustuse hinnata UNIX-i osakonna töötajaid, ja teiseks seetõttu, et see sisaldas mitut ebaõiget hinnangut.

17 Nende nõuete rahuldamata jätmisel leidis Esimese Astme Kohus edasikaevatud otsuse punktides 49 ja 53, et kuigi EKP ja selle töötaja vahel on lepinguline töösuhe ja kuigi on õige, et lepingu täitmise kohustusega ei ole kooskõlas see, kui tööandjast EKP sunnib ilma asjassepuutuva töötaja nõusolekuta peale muudatusi töölepingu tingimustes, kohaldub see põhimõte siiski vaid töölepingu teatavatele olulistele tingimustele.

18 Selles osas otsustas Esimeste Astme Kohus nimetatud kohtuotsuse punktis 54:

„EKP-l on sarnaselt teiste asutuste ja ettevõtetega otsustamispädevus oma asutuse töö korraldamisel ja personali juhtimisel. Ühenduse institutsioonina on tal oma kohuste täimiseks avalikes huvides ulatuslik kaalutlusõigus asutuse töö korraldamisel ja oma personali tööülesannete määramisel (vt analoogia korras Euroopa Kohtu 21. juuni 1984. aasta otsus kohtuasjas C-69/83: Lux *v.* kontrollikoda, EKL 1984, lk 2447, punkt 17, ja 12. novembri 1996. aasta otsus kohtuasjas C-294/95 P: Ojha *v.* komisjon, EKL 1996, lk I-5863, punkt 40; Esimese Astme Kohtu 6. novembri 1991. aasta otsus kohtuasjas T-33/90: Von Bonkewitz-Lindner *v.* parlament, EKL 1991, lk II-1251, punkt 88, ja 9. juuni 1998. aasta otsus kohtuasjas T-176/97: Hick *v.* EMSK, EKL AT 1998, lk I-A-281 ja II-845, punkt 36). Seetõttu võib ta aja jooksul asutuse töö huvides töösuhteid oma töötajatega muuta, eesmärgiga saavutada tõhus töökorraldus ja erinevate ülesannete ladus jaotus töötajate vahel ning kohanduda

muutuvate vajadustega. Määramata ajaks tööle võetud töötaja, kes võib sellele ametikohale jääda kuni 65-aastaseks saamiseni, ei saa mõistlikult eeldada, et kõik asutuse sisestruktuuri puutuv jääb kogu ta ametisoleku ajaks muutumatuks või et tal säilivad alatiseks need tööülesanded, mis talle tööle võtmisel usaldati."

19 Esimese Astme Kohus on edasikaevatud otsuse punktides 58–60 leidnud:

„58 Selge on see, et hoolimata muudatustest tema tööülesannetes, jäi hagejale alles tema ametikoht „UNIX-i spetsialistide koordinaatorina" „spetsialistide" kategoorias, palgaastmel G koos vastava töötasuga.

59 5. oktoobri 1998. aasta ametijuhendist nähtub, et UNIX-i spetsialistide koordinaatori töö on peamiselt tehniline, personali ja juhtimisega seotud ülesanded on teisejärgulised. Ainult ühe UNIX-i osakonna liikmete hindamise ülesande äravõtmise tulemusena ei vähenenud hageja tööülesanded tervikuna selgelt alla selle määra, mis vastab tema ametikohale. Selles osas tuleb märkida, et selge on see, et hagejal ei ole kunagi olnud võimalust hinnata UNIX-i osakonna töötajaid, kuna nimetatud vastutus võeti temalt ära enne, kui EKP hakkas esimesi töötajate iga-aastaseid hindamisi läbi viima. Sellises olukorras ei kujuta kõnealune muudatus endast hageja ametikoha halvenemist ja seda ei saa seetõttu pidada töölepingu olulist tingimust rikkuvaks.

60 Hageja kaebused ei ole järelikult põhjendatud. Seetõttu tuleb nimetatud hagi alus tagasi lükata."

20 Lükates 1999. aasta hindamisaruandes sisalduvaid hinnanguid puudutava hagi aluse tagasi, leidis Esimese Astme Kohus edasikaevatud otsuse punktides 68–71 muu hulgas:

„68 Kuigi hageja väidab, et 1999. aasta hindamisaruanne põhineb sisulistelt ebatäpsetel faktidel, püüab ta tegelikult vaidlustada ülemuste poolt tema 1999. aasta töö suhtes antud hinnangu kehtivust.

69 Ometi ei saa Esimese Astme Kohus seda hageja töö hindamise eest vastutavate isikute hinnangut asendada enda omaga. EKP-l on sarnaselt teiste ühenduse institutsioonide ja organitega ulatuslik kaalutlusõigus oma töötajate töö hindamisel. Kohtupoolne õiguslik järelevalve puudutab EKP töötaja iga-aastases hindamisaruandes sisalduvate hinnangute osas ainult võimalikku menetlusnormide rikkumist, ilmseid faktivigu sellistes hinnangutes ning võimalikku võimu kuritarvitamist (vt analoogia korras Esimese Astme Kohtu 24. jaanuari 1991. aasta otsus kohtuasjas T-63/89: Latham *v.* komisjon, EKL 1991, lk II-19, punkt 19).

70 Kuna käesoleval juhul ei ole hageja oma hagis selliste tingimuste olemasolu esile toonud, ei saa tema etteheidetega nõustuda.

71 Muu hulgas on 1999. aasta hindamisaruande põhjendus piisavalt täpne, et täita EÜ artikli 253 nõudeid, mida kohaldatakse EKPS põhikirjade artikli 34.2 alusel EKP poolt vastuvõetud otsustele."

21 Teiseks leidis Esimese Astme Kohus kohtuasja T-341/00 raames esitatud kaebuse osas, et J. Pflugradt taotles 28. juuni 2000. aasta teate tühistamist, millega EKP teavitas teda tööülesannete muutmisest.

22 Edasikaevatud otsuse punktides 81 ja 82 möönis Esimese Astme Kohus, et nimetatud teade kujutab endast akti, mille peale saab kaebust esitada, ning tunnistas hagi seetõttu vastuvõetavaks.

23 Siiski ei rahuldanud Esimese Astme Kohus nimetatud otsuse punktides 89 ja 90 neid nõudmisi sisuliselt:

„89 Esiteks, nagu Euroopa Kohus leidis kohtuasja T-178/00 puudutavas punktis 54, ei saa hageja mõistlikult eeldada, et tal säilivad kuni pensionile jäämiseni teatavad eriülesanded, mis anti talle ehk siis, kui ta EKP-sse tööle võeti. Seetõttu tuleb hageja kaebused tema väidetavalt ainuõigusliku pädevuse kohta jätta rahuldamata.

90 Teiseks, mis puudutab seda, kas EKP on ilmselt ületanud oma korraldamispädevuse piire, muutes ühepoolselt hageja tööülesandeid, tuleb esiteks märkida, et ei ole vaidlust selle üle, et nimetatud muudatused tehti asutuse töö huvides. Teiseks ei ole hageja oma seisukohtade toetuseks esitanud üksikasjalikke tõendeid, millest piisaks tõestamaks, et nimetatud muudatused mõjutavad tema töölepingu olulisi tingimusi, kuna vähendavad tema vastutust tervikuna selgelt alla selle määra, mis vastab tema ametikohale, ning need kujutavad seetõttu selle ametikoha halvenemist. Vastupidi, täiesti selge on see, et hagejale jäävad alles tema sisulised ülesanded UNIX-i süsteemide osas ja UNIX-i spetsialistide koordineerimisel. Seetõttu tuleb hageja kaebus selles osas, mis puudutab väidetavat ametikoha halvenemist, rahuldamata jätta".

Poolte nõuded

24 J. Pflugradt palub Euroopa Kohtul:

— tühistada edasikaevatud otsus;

— tühistada 1999. aasta hindamisaruanne;

— tühistada 28. juuni 2000. aasta teade, mis puudutab muudatust hageja tööülesannetes;

— mõista kohtukulud välja EKP-lt.

25 EKP palub Euroopa Kohtul:

— jätta apellatsioonkaebus rahuldamata;

— mõista kohtukulud välja J. Pflugradtilt.

Apellatsioonkaebus

26 Võttes arvesse mitut J. Pflugradti esitatud argumenti, tuleb järeldada, et hageja väidab, et Esimese Astme Kohus tegi õiguslikke vigu, moonutas hagi aluseid, argumente ja tõendeid, rikkus tõendamiskohustuse põhimõtet puudutavat korda ja langetas oma otsuse vasturääkivatest põhjendustest lähtuvalt.

27 Tema nõudmised võiks jagada argumentide järgi kolme gruppi järgmiselt: EKP ja selle töötajate vaheliste töösuhete lepinguline iseloom; ühenduse avalikku teenistust reguleerivate põhimõtete ebaõige kohaldamine ja faktid, mis olid 1999. aasta hindamisaruande aluseks.

Õiguslikud väited EKP ja selle töötajate vahelise töösuhte lepingulise iseloomu kohta

28 J. Pflugradt väidab, et kuna õigussuhe EKP ja selle töötajate vahel on lepingulise iseloomuga, nagu see on ette nähtud EKPS põhikirjade artikli 36.1 alusel vastu võetud teenistustingimuste artikli 9 punkti a esimeses lauses, ei saanud Esimese Astme Kohus õiguslikku viga tegemata EKP korraldusõiguse ulatuse kindlaksmääramisel tugineda ametnikele ja teistele EÜ artiklis 283 mainitud töötajatele tööülesannete määramist puudutavale kohtupraktikale.

29 Kõigepealt tuleb meenutada, et EKPS põhikirjade artikli 36.2 ja teenistustingimuste artikli 42 kohaldamisel on Euroopa Kohtu pädevus EKP ja selle töötajate vaheliste vaidluste lahendamisel piiratud meetme või otsuse seaduslikkuse kontrolliga, v.a juhul, kui lahkheli puudutab finantsküsimusi.

30 Käesoleval juhul on selge, et lahkheli, mille J. Pflugradt on Esimese Astme Kohtule arutamiseks esitanud, ei puuduta finantsküsimusi. Järelikult pidi Esimese Astme Kohus otsustama ainult vaidlustatud aktide seaduslikkuse üle, st kontrollima, et nende vastuvõtjad olid järginud seadusest tulenevaid kohustusi, ning ta ei võinud otsustada selle üle, kas EKP poolt võetud meetmed vastavad kõnealuse töölepingu ja selle täitmise tingimustele.

31 Selles osas tuleb märkida, et EKP ja selle töötajate vaheline töösuhe on määratletud EKPS põhikirjade artikli 36.1 alusel nõukogu poolt EKP juhatuse ettepanekul kehtestatud teenistustingimustega. Teenistustingimuste artikli 9 punkt a sätestab, et „EKP ja selle töötajate vahelisi töösuhteid reguleeritakse vastavalt käesolevatele teenistustingimustele sõlmitud töölepingutega". Nimetatud teenistustingimuste artikli 10 punkt a sätestab, et „EKP ja selle töötajate vahelised töölepingud sõlmitakse töötajate poolt allkirjastatavate töölevõtukirjade vormis".

32 Siinkohal tuleb mainida, et nimetatud sätted on analoogsed Euroopa Investeerimispanga (edaspidi „EIP") personalieeskirja sätetega, millest Euroopa Kohus järeldas, et EIP ja selle töötajate vahelisi töösuhteid reguleeriv kord on lepinguline ning põhineb samas põhimõttel, et EIP ja selle iga töötaja vahel sõlmitud individuaalsed lepingud on pooltevahelise kokkuleppe tulemus (15. juuni 1976. aasta otsus kohtuasjas 110/75: Mills *v.* EIP, EKL 1976, lk 955, punkt 22, ja 2. oktoobri 2001. aasta otsus kohtuasjas C-449/99 P: EIP *v.* Hautem, EKL 2001, lk I-6733, punkt 93).

33 Seega tuleb järeldada, et EKP ja tema töötajate vaheline töösuhe on lepinguline, mitte määrusest tulenev.

34 Kõnealune leping sõlmiti ühenduse organiga, kes täidab oma ülesannet avalikes huvides ja kellel on volitused kehtestada määruse vormis oma personalile kohaldatavad sätted. Seetõttu on poolte tahe sellise lepingu puhul tingimata piiratud igasuguste kohustuste näol, mis tulenevad sellest spetsiifilisest ülesandest ning mis kehtivad nii EKP juhtorganite kui ka selle töötajate suhtes. On selge, et teenistustingimused püüavad neid nõudeid täita ja võimaldada EKP-l vastavalt teenistustingimuste kolmandale põhjendusele tagada „personali iseseisvuse, asjatundlikkuse, tõhususe ja sõltumatuse kõrge taseme [...]".

35 Selles osas sätestab teenistustingimuste artikli 9 punkt a, et töölepingud sõlmitakse kooskõlas nende tingimustega. Seega kirjutades alla teenistustingimuste artikli 10 punktis a ettenähtud töölevõtukirjale, on töötaja jaoks nimetatud tingimused siduvad, ilma et tal oleks õigus mõne tingimuse üle individuaalselt läbi rääkida. Pooltevaheline kokkulepe on seega osaliselt piiratud teenistustingimustes sätestatud õiguste ja kohustuste aktsepteerimisega. Lisaks tuleb nimetatud õiguste ja kohustuste tõlgendamise osas meenutada, et teenistustingimuste artikli 9 punkt c sätestab, et EKP arvestab Euroopa ühenduste personalile kohaldatavatest määrustest, eeskirjadest ja kohtupraktikast tulenevate põhimõtetega.

36 Mõistagi võivad EKP töötajate töölepingud sisaldada muid töötaja poolt läbirääkimiste käigus heaks kiidetud tingimusi, mis puudutavad näiteks talle usaldatud tööülesannete sisu. Siiski ei takista selliste tingimuste esinemine iseenesest EKP juhtorganeid teostamast kaalutlusõigust, mis neil on meetmete rakendamiseks, mis lähtuvad EKP spetsiifilisest ülesandest tulenevatest üldise huviga kohustustest.

Nimetatud organid võivad näiteks selleks, et täita asutuse tööle esitatud nõudeid, ning eriti selleks, et kohanduda uute vajadustega, olla sunnitud vastu võtma ühepoolseid otsuseid või võtma meetmeid, mille tõttu tuleb muu hulgas muuta töölepingute täitmise tingimusi.

37 Seetõttu ei ole EKP juhtorganid sellist võimu teostades teistsuguses olukorras kui teiste ühenduse institutsioonide ja organite juhtorganid suhetes oma töötajatega.

38 Sellistel tingimustel, jäädes rangelt vaidlustatud dokumentide seaduslikkuse hindamise piiridesse, milleks ta oli kohustatud, hindas Esimese Astme Kohus nende seaduslikkust õigesti, lähtudes kõigi teiste ühenduse institutsioonide ja organite töötajatele kohaldatavatest põhimõtetest. Seega ei jätnud Esimese Astme Kohus tähelepanuta EKP personali töötajate olukorra lepingulist iseloomu. Veelgi enam, Esimese Astme Kohus ei teinud õiguslikku viga, leides oma otsuse punktis 59, et kõnealuste tööülesannete muutmine ei ole töölepingu oluliste tingimuste rikkumine.

39 Sellises olukorras, vastupidiselt J. Pflugradti väidetele, ei jätnud Esimese Astme Kohus tähelepanuta „institutsionaalse tasakaalu põhimõtet" ega „tõendamiskohustuse põhimõtet" ega moonutanud hageja esitatud seisukohti.

40 Seetõttu tuleb õiguslikud argumendid, mis puudutavad EKP ja selle töötajate vaheliste töösuhete lepingulist iseloomu, tähelepanuta jätta.

Õiguslikud väited töötajatele tööülesannete määramist reguleerivate põhimõtete kohaldamise kohta

41 J. Pflugradt väidab, et isegi kohaldades — tema meelest asjatult — EKP töötajate suhtes vastavalt ühenduse avalikku teenistust reguleerivale õigusele töötajatele tööülesannete määramist käsitlevaid põhimõtteid, rikkus Esimese Astme Kohus neid põhimõtteid.

42 Tuleb meenutada, et Euroopa Kohus on leidnud, et ühenduste institutsioonidel on ulatuslik kaalutlusõigus oma asutuse töö korraldamisel, et täita neile usaldatud ülesandeid ning vastavalt sellele määrata oma personalile tööülesanded, jälgides siiski, et seda tehakse asutuse töö huvides ja kooskõlas ametikohtade võrdväärsuse põhimõttega (eespool viidatud otsus kohtuasjas: Lux *v.* kontrollikoda, punkt 17; 23. märtsi 1988. aasta otsus kohtuasjas 19/87: Hecq, EKL 1988, lk 1681, punkt 6, ja eespool viidatud otsus kohtuasjas: Ojha *v.* komisjon, punkt 40).

43 Käesoleva kohtuotsuse punktis 34 toodud põhjendustel peab EKP-l olema samamoodi ulatuslik kaalutlusõigus oma asutuse töö korraldamisel vastavalt talle usaldatud ülesannetele ning järelikult vastavalt nendele ülesannetele ka oma töötajate ülesannete määratlemisel ja ümbermääratlemisel, tingimusel et kaalutlusõigust kasutatakse vaid asutuse töö huvides ning järgides palgaastet ja liigitust, millele igal töötajal on vastavalt teenistustingimustele õigus.

44 Märkides edasikaevatud otsuse punktis 58, et vaidlustatud ei ole seda, et J. Pflugradtile jäi vaatamata muudatustele tema tööülesannetes alles ametikoht „UNIX-i spetsialistide koordinaatorina" „spetsialistide" kategoorias palgaastmel G koos vastava töötasuga, piirdus Esimese Astme Kohus õiguslikku viga tegemata

konstateeringuga, et hageja ülesannete ümbermääratlemisel järgiti palgaastmeid ja liigitust, mis J. Pflugradtil varem oli.

45 Selles osas ei saanud J. Pflugradt Esimese Astme Kohtus tugineda üksikute otsuste ebaseaduslikkusele, millega teda ja teisi EKP personali liikmeid liigitati, kuna vaidlustatud aktid ei olnud nii või teisiti nende otsustega seotud. Seetõttu ei saa hageja kaevata, et Esimese Astme Kohus ei otsustanud nimetatud ebaseaduslikkuse väite üle, ega tugineda selles küsimuses tõendamiskohustuse põhimõtte rikkumisele.

46 Lisaks väidab J. Pflugradt, et kuna EKP ei osundanud asutuse töö huvidele, ei saanud Esimese Astme Kohus tõendamiskohustuse põhimõtet eirates edasikaevatud otsuse punktis 90 väita, et hageja ei olnud vaidlustanud seda, et need muudatused tehti asutuse töö huvides.

47 Siiski tuleb märkida, et selle seisukoha esitamisega leidis Esimese Astme Kohus lihtsalt, et pooltel polnud lahkhelisid küsimuses, kas vaidlustatud aktid võeti vastu asutuse töö huvides. Nende aktide seaduslikkuse vaidlustamisel pidi J. Pflugradt, mitte EKP Esimese Astme Kohtus tõendama, et nimetatud aktid ei täitnud nende seaduslikkuse eelduseks olevaid tingimusi, st ei olnud vastu võetud asutuse töö huvides. Kuna ta seda ei teinud, ei ole hagejal alust väita, et Esimese Astme Kohus jättis tõendamiskohustuse põhimõtte tähelepanuta.

48 Lisaks väidab J. Pflugradt, et Esimese Astme Kohus on kohtuotsuse motiveerimisel esitanud edasikaevatud otsuse punktides 59 ja 90 vastukäivaid argumente. Selles suhtes tuleb märkida, et punktis 59 leidis Esimese Astme Kohus, et J. Pflugradtile

usaldatud tööülesannetes 1999. aasta hindamisaruandega tehtud muudatus, mis puudutas UNIX-i osakonna töötajate hindamist, ei puuduta töölepingu olulist tingimust. Kuigi kohus pidas seda asjaolu piisavaks aluseks, mille pinnalt väita, et aruanne ei olnud selle õiguse äravõtmise tõttu ebaseaduslik, ei soovinud ta välistada võimalust, et juhul, kui selline äravõtmine puudutab töölepingu muud tingimust, tunnistada, et sellisel äravõtmisel on asutuse töö huvidega seonduv alus. Seega, hinnates edasikaevatud otsuse punktis 90 28. juuni 2000. aasta teate seaduslikkust just asutuse töö huvidest lähtuvalt, ei motiveerinud Esimese Astme Kohus nimetatud otsust mingil juhul vastukäivate argumentidega.

49 Seega tuleb tähelepanuta jätta õiguslikud väited, mis puudutavad töötajatele tööülesannete määramist reguleerivate põhimõtete kohaldamist.

Õiguslikud väited faktide kohta, millel põhines 1999. aasta hindamisaruanne

50 J. Pflugradt väidab, et vastupidiselt Esimese Astme Kohtu arvamusele ei vaidlustanud ta mitte EKP poolt 1999. aasta hindamisaruandes antud hinnangut, vaid fakte, millel see hinnang põhines.

51 See on tõsi, et edasikaevatud otsuse punktis 68 leidis Esimese Astme Kohus, et kuigi hageja väitis, et 1999. aasta hindamisaruanne põhines sisuliselt ebatäpsetel faktidel, soovis hageja siiski vaidlustada tema ülemuste poolt tema selle aasta tööle antud hinnangu kehtivust.

52 Ükskõik, kui ebaselge see analüüs võib olla, ei saa seda ometi vastupidiselt hageja väidetele pidada tema väiteid moonutavaks või tõendamiskohustuse põhimõtet rikkuvaks.

53 Teisalt leidis Esimese Astme Kohus — olles eelnevalt edasikaevatud otsuse punktis 69 meenutanud, et tema järelevalve saab puudutada vaid võimalikku menetlusnormide rikkumist, ilmseid faktivigu sellistes hinnangutes ning võimalikku võimu kuritarvitamist — nimetatud otsuse punktis 70, et hageja ei ole selliste tingimuste olemasolu esile toonud. Seetõttu, kuna Esimese Astme Kohus leidis, et ilmsete faktivigadega tegemist ei ole, otsustas ta vastupidiselt hageja väidetele langetada otsuse, tuginedes tema õiguslikele väidetele faktide sisulise ebatäpsuse kohta, mistõttu oli tõendite esitamise kohustus hagejal. Esimese Astme Kohus ei ole mingil juhul lähtunud nimetatud hinnangute õiguspärasusest või rikkunud tõendamiskohustuse põhimõtet.

54 Esimese Astme Kohus ei teinud muu hulgas õiguslikku viga, leides, et tema pädevuses ei ole hageja töö hindamise eest vastutavate isikute hinnangu asendamine (17. märtsi 1971. aasta otsus kohtuasjas 29/70: Marcato *v.* komsjon, EKL 1971 XVII, lk 243, punkt 7, ja 5. mai 1983. aasta otsus kohtuasjas 207/8: Ditterich *v.* komisjon, EKL 1983, lk 1359, punkt 13).

55 Juhul kui J. Pflugradt soovis Euroopa Kohtus vaidlustada fakte puudutavaid arusaamu, millel põhines 1999. aasta hindamisaruanne, siis selline õiguslik alus ei ole käesoleva apellatsioonkaebuse raames vastuvõetav. Siinkohal tuleb meenutada, et tulenevalt EÜ artiklist 225 ja Euroopa Ühenduste Kohtu põhikirja artiklist 58 on taoline apellatsioonkaebus piiratud õigusküsimustega (vt täpsemalt 29. aprilli 2004. aasta otsus kohtuasjas C-470/00 P: parlament *v.* Ripa di Meana jt., EKL 2004, lk I-4167, punkt 40).

56 Seega tuleb õiguslikud argumendid, mis esitati 1999. aasta hindamisaruande faktide kohta, samuti tähelepanuta jätta.

57 Eespool toodust tulenevalt tuleb J. Pflugradti apellatsioonkaebus täielikult rahuldamata jätta.

Kohtukulud

58 Vastavalt Euroopa Kohtu kodukorra artikli 69 lõikele 2, mida kodukorra artikli 118 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kodukorra artikli 70 alusel kannavad institutsioonid ühenduste ja nende töötajate vahelistes vaidlustes ise oma kohtukulud. Kodukorra artikli 122 teise lõigu alusel ei kohaldata kodukorra artiklit 70 ametnike või muude töötajate poolt institutsiooni vastu esitatud apellatsioonkaebustele. Kuna EKP on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja hageja on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud jätta hageja kanda.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja J. Pflugradtilt.

Allkirjad